

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΡΕΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Έν' Ἑλλάδι . . . Δραχ. 10
 Ἀλλοδαπῆς . . . Δρ. χρ. 10

Ἀρχεται ὑπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
 μηνός.

ΑΓΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1902.

Ὁ γεν. ἀρχηγός τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου ἐπαγγέλλεται ἐξ Εὐρώπης, ἐνθα ἀπαραίτητα καθήκοντα ἐκράτησαν αὐτὸν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ μακρὰν τοῦ στρατοῦ. Ὁ μέγας μάχης τῶν ἀτυχιῶν τοῦ τελευταίου ἡμῶν πολέμου, πρὸς ὃν τὸ ἔθνος καὶ ὁ στρατός ἀπέβλεψαν ὡς πρὸς τὸν μέγαν ἐν τῷ μέλλοντι ἐκδικητὴν τῆς ὑβρίσεως ἐν τοῖς ἑσχατικοῖς πεδίοις τιμῆς τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων, καλεῖται ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ὡς ἀς διατελοῦσι τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, νὰ ἀπορνήσῃ, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἂν θὰ μείνῃ γενικὸς ἀρχηγός τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἢ ἂν θὰ παρατηρήσῃ συντηρίων καὶ τὴν τελευταίαν ἀπομείναν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος στρατὸν, νὰ αἰσθανθῇ καὶ τοῦτο τὸ ἔθνος, ὅπερ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀνέδειξε ναυμάχους ἀπαρμιλλοῦς καὶ στρατάρχας ἐνδοξότατον, τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἀπώλεσεν, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ νεοπαγῇ ἔθνη, ἀσυγκρίτως ἥσσονα τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐστερέωσαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν καὶ ἀλαζονικὰ νῦν προβάλλουσι διεκδικούντα, ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἀποκλειστικῶς ἀνήκει.

Διὰ τοῦ νόμου περὶ γενικῆς διοικήσεως τοῦ στρατοῦ ὠμολόγησεν ὅ ἐν Ἑλλάδι κοινουλοῦται τὸν ἰδιαν αὐτοῦ ἀνικανότητα νὰ σχηματίσῃ στρατὸν, ἔδραζε δὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην τὸ ἔθνος, ὅπως ἐξαναγκάσῃ βουλὴν καὶ κυβέρνησιν νὰ ἀναθέσῃ τὴν φροντίδα τῆς ἀναπλάσεως στρατοῦ εἰς ἐκείνον, οὗ ἡ νομιμότης φιλοδοξία νὰ βασιλεύσῃ αὐτὸν Ἑλλάδος μεγάλης καὶ Ἑλλάδος ἀποτρίβουσας τὸ οὐνεὶδον τῶν προσφάτων ἡττῶν εὐλογώτατα ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀσφαλεστάτη ἐγγύησις εὐκρινεστάτων διαθέσεων καὶ ἀπεριορίστου προθυμίας καὶ μερίμνης, ὅπως πράγματι παρασκευάσῃ στρατὸν ἀξιόμαχον δυνάμενον νὰ προφυλάξῃ τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυσμὰς τοῦ Πίνδου ἑλληνικότητας χώρας ἀπὸ τῆς κατασχύνης καὶ ἀπὸ τοῦ κινδύνου νὰ καταστῶσιν ἀμάχητος λεῖα τὸν Σλαῦον.

Οὐδὲν οὐδέποτε ἔθνος ἐμόρφωσε διακαέστερον καὶ ἐμφορῶτερον πόθον περὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ συντάξεως, ὅσον τὸ ἑλληνικόν. Οὐδὲν οὐδέποτε ἔθνος διέδεν ἐκρυνέστερον καὶ ἐν ἐκπραστικότερᾳ ἁμοφωνίᾳ τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸ πάντοθεν κινδύνους καὶ οὐδὲν ἡτύχησε τοσοῦτον ἐν τῇ ὑψίστῃ ταύτῃ προσδοκίᾳ, ὅσον τὸ ἑλληνικόν. Αἱ γείτονες καὶ ἀμειλίχους πολέμιοι αὐτοῦ ἀπὸ χοιροβοσκῶν καὶ εἰλωτῶν μετετρέπησαν εἰς στρατιώτας καὶ ἡ δικαία καὶ ὀρθὴ συνειδήσις τῆς ἀναμνηρίστου ὑπεροχῆς τοῦ ἐκλονίσθη πολὺ πλείοτερον ἐν Γρίβιτση καὶ ἐν Σλιβνίτση ἢ ἐν Δομοκῷ, διότι ἡ ἐν Δομοκῷ ἦτα ἡμῶν ὑπὸ πολέμιον, οὗς πλέον ἢ ἀπᾶς τὸ ἑλληνικὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, οὗς ἐξέβαλε δι' ἐπταετοῦς πολέμου ἐκ μεγάλου τμήματος τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, οὐδεμίαν ἐλπίδα ἀφίρει, ὅτι καὶ πάλιν θὰ νικήσωμεν αὐτούς, ἐν ᾧ αἱ νίκαι τῆς Σλιβνίτσης καὶ τῆς Γρίβιτσης ἔθνησαν ἡμᾶς πρὸ ἀντιζήλων, καθ' ὧν δὲν ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν ἴσας ἀφίρας, καθ' ὧν ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν πεδίων, ἐν οἷς θὰ ἀποφασισθῇ ποῖον ἔθνος πέμπεται νὰ ζῇ ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ, δὲν θὰ παραστῶμεν ἴσοι τῷ ἠθικῷ θάρρους, ὡς ἐπρεπε νὰ παραστῶμεν ἐπὶ χωρῶν, αἵτινες εἰς ἡμᾶς μόνους ἀνήκουσιν.

Ἀλλὰ παραδόξως τὴν ἀντιλήψιν, ὅτι ἡ Ἑλλάς πρέπει ὡς τάχιστα νὰ σχηματίσῃ στρατὸν, ἐν ὅλῃ νὰ ζήσῃ, δὲν ἔχει μόνον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἐν τῇ πυρετώδῃ κινήσει τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν πρὸς τοὺς συμμαχικοὺς συνδέσμους, καθ' ἣν τὰ πάντα ὑπολογίζονται, διάπυροι καὶ ἔντονοι ἀπευθύνονται ἡμῖν ἐπανειλημμέναι συμβουλαιὶ ὑπὸ φίλων, ὅπως συνταχθῶμεν στρατιωτικῶς, ἀπεριστρόφως ὀφλουμένων ἡμῖν, ὅτι Ἑλλάς ἄνευ στρατοῦ ἀξιοπεριφρόνητος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς θὰ μείνῃ ἀναξία νὰ ἔχῃ καὶ φίλους.

Ἀλλὰ οὐδὲν πρόκειται μόνον περὶ τούτου. Τὸ εἶναι τὸν διάδοχον τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου γενικὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ δὲν εἶναι μόνον ζήτημα συνδέμενον πρὸς τὴν τύχην τῶν δι-

καίων τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπὶ τῶν πέραν τῶν συνόρων ἑλληνικῶν χωρῶν ἀλλὰ καὶ ζήτημα ἀπόμενον τοῦ προβλήματος, ἂν θὰ ὑπάρξῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία Ἑλλάδος, τὴν ἀποφιν δὲ ταύτην δὲν φαίνεται μελετήσαντες ἐπαρκῶς καὶ ἐκείνοι, οἵτινες παρεμβάλλουσι προσκόμματα εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς προσπάθειάς τοῦ διαδόχου, ἂν ὑπάρχουσιν οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἐκείνοι, οἵτινες ἐτόχθησαν σύμβουλοι καὶ συνεργάται αὐτοῦ. Οἱ τοιοῦτοι ἀποδεικνύονται ἐχόντες ὧτα καὶ μὴ ἀκούοντες, κεκτημένοι νοῦν καὶ μὴ νοούντες τὴν καταιγίδα, ἥτις θὰ ἐνσκήψῃ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ ἄλλοι Σλαῦοι τῆς χερσονήσου νικήφοροι θὰ προελαύνουσιν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας χωρὶς μηδὲ ἓνα νὰ συναντήσωσιν Ἑλληνα στρατιώτην, τὰ πάντα ἀπειλοῦσα νὰ ἀνατρέψῃ καὶ ἐκρίνῃ μὴ αὐτῆς τῆς αὐτονομίας τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου, ἣν ἐκατοντάδες χιλιάδων μαρτύρων καὶ ἡρώων διὰ τοῦ αἱματός των ἐθεμελίωσαν.

Ἄν ὑπάρχουσιν παρ' ἡμῶν ἄνθρωποι κακῆ μοίρας ἐντεταλμένοι νὰ ἐκπροσωποῦσι καὶ διεκδικήσωσι καὶ διευθύνωσι τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἔχουσιν τὴν ἀδύναμιν, ὅσον καὶ μωρὰν φιλοδοξίαν νὰ ἰδῶσι τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐκτετατὴν ἐν ἑστέρας ἐλπίδας ἐν Ἀνατολῇ μετ' ὥρατα ξενοδοξία ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς γραφικοῖς τοπίοις καὶ παρὰ τὰ ἐνδοξα ἐρείπια μεγαλοφυΐας ἀρχαιότητος, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι οἱ χεῖριστοι ἐχθροὶ καὶ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας τῆς μικρᾶς ταύτης γωνίας. Διότι οὗτοι παραγνωρίζουσι τὴν θέλησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν ἀπαρμιλλοῦσαν ἀρσίσωσιν εἰς τὰς παραδόσεις του, τὴν ἀκλόνητον προσήλωσιν εἰς τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας του καὶ δὲν θέλουσιν νὰ κατανοήσωσιν, ὅτι δι' ἔθνος τοιοῦτον, ὅταν ἐν Θεσσαλονικῇ ἡγήσῃ τροπαιοῦχος ἢ βαρβαρική τῶν Σλαύων φωνή, οὐδὲν θὰ μείνῃ οὔτε σεβαστὸν οὔτε ὄρθιον.

Τοιαῦτα σκεπτόμενοι καὶ τοιαύτην ἔχον συνείδησιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀναμένει τὸν ἐπικείμενον χειμῶνα νὰ ἴδῃ τὸν διάδοχον τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου ἢ κατανικῶντα πᾶσαν ἀντίδρασιν πρὸς μόρφωσιν στρατοῦ ἢ παρατινυόμενον τὴν ἀρχηγὴν στρατοῦ μὴ ὑπάρχοντος, διότι διεκπεραιωτὴν μεταθέσεων, προαγαγῶν καὶ ὀργάνων ἀνομολογῶνται μηχανικῶν καὶ παθῶν καὶ ἰδιοτελειῶν δὲν θέλει νὰ ἴδῃ τὸν βασιλέα του τῆς αὐρῆς τῶ ἔθνους. Θὰ ἔχῃ τότε τὴν παραρηγορίαν τοῦλάχιστον, ὅτι συνηδίκητὴν μετὰ τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ, δὲν εἶναι δὲ μικρὸν καὶ ἄνευ σημασίας διὰ τὴν μέλλουσαν τύχην του νὰ ἔχῃ ὁμοῦ τὸν καὶ ὁμοιοπαθῆ τὸν βασιλέα του.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Τὸ πρακτικὸν λιγόμενον πνεῦμα, ὅπερ κατέλαβε τὴν Εὐρώπην ἰδίᾳ κατὰ τὰς τελευταίας τρεῖς δεκαετηρίδας ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ὁσημέραι αὐξανουσῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, μετίστην εἰς τὸν δρόμον τοῦ εὐρίσκαι φραγμὸν τὴν ὑψηλὴν ἀφώσιν πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιότητος, κατ' ἐξοχὴν τῆς ἑλληνικῆς. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καταπολεμεῖται ὑπὸ τῶν τάσεων τούτων ὡς γλῶσσα νεκρά καὶ ἀλυστοὶ πρὸς τὴν γοργῶς βαινόνσαν πρόδοτον τοῦ νεωτέρου πολιτικοῦ καὶ πρὸς τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν τῶν ἐθνῶν.

Δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ Εὐρώπη ἐχωρίσθη ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ εἰς δύο ἀδιαλλάκτως πολέμια στρατόπεδα. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ κλασσικισμοῦ κατέστησαν πολυριθμοτάτοι, μετὰ δὲ αὐτῶν καταλέγονται καὶ ἰσχυροὶ καὶ κεφαλαιῶ, τοῦθ' ὅπερ διὰ τὸ πολὺ πλῆθος ἀποτελεῖ πειστικὴν δύναμιν ἀκαταμάχητον. Εἰς τοὺς ἐχθροὺς τούτους πρέπει νὰ καταταξώμεν καὶ τὴν τάξιν τῶν συνήθων διδασκάλων, οἵτινες καίπερ ὑπέρμαχοι τῆς σπουδῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τῆς μεθοδου αὐτῶν διδασκαλίας, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἀφώσεως εἰς τοὺς τύπους, διὰ τῆς τελείας παραμελήσεως τῆς οὐσιαστικῆς μετὰδοσεως τοῦ περιεχομένου τῶν διανοητικῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀκατανίκητον ἐνέτινον μῆσος πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς μυριάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἄλλην ἀνήμνησιν αὐτῆς ἐκ τῶν παιδικῶν χρόνων δὲν διετήρησαν ἢ τῶν ἀγόνων μόχθων περὶ τὴν κατανόησιν ζηροτάτης τοπολογίας.

Δὲν σκοποῦμεν νὰ συνοψίσωμεν ἐνταῦθα τὰ ἐπι-

χειρήματα, δι' ὧν οἱ μὲν καταπολεμοῦσιν, οἱ δὲ ὑπερασπίζονται τῆς σπουδῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁλόκληρος φιλολογία παρήχθη ἐκ τῆς ὀξύτατης ταύτης ἐρίδος, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ παρόντος φαίνονται ὑπερσφύοντες οἱ πολέμοι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ δὲν ἀιστάζομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι καὶ ἐν τούτῳ, ὡς ἐν παντὶ ἐπιστημονικῷ ζήτηματι, ἡ νίκη δὲν ἀνήκει πάντοτε εἰς τὴν ἀριθμητικὴν πλειοψηφίαν. Ἡ μειονοφία, ἥτις ἵσταται γενναίᾳ πρῶμαχος τῆς σπουδῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, περιλαμβάνει ἐν αὐτῇ ὅ,τι ὑπεροχὸν καὶ ἐξαιρέτην ἔχει ἡ Εὐρώπη ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι καὶ τὸ κυριώτατον τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς δύναται μὲν πρὸς καιρὸν ἢ βία τῶν πραγμάτων ἢ ἀλόγητος νὰ παραγκωνίσῃ, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ οὐδ' οἱ αἰῶνες ὅλοι θὰ ἰσχύσωσι νὰ ἀνατρέψωσιν.

Ποῖον δὲ τὸ ἐπιχειρήμα τούτο; Ἡ αὐξήσις τῆς ὑλικῆς εὐημερίας, ὅσον φθονητὸν χρῆμα καὶ ἂν ἡ καὶ ἀναγκασίαν εἰς τὸν βίον τῶν πολιτῶν καὶ τῶν λαῶν, δὲν εἶναι πάντοτε δείγμα πολιτισμοῦ, ὅσον αὐτὴ ἡ ὑλικὴ εὐημερία δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλὲς ἔρεισμα τῆς ὑπάρξεως τῶν κρατῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ῥώμη εἶναι τὸ ἀπαραίτητον πρὸς πᾶσαν μεγαλοφυΐαν στοιχεῖον, τὸ ἀναπόρριπτον ἐλκτικόν τὸ ὠθεῖν πρὸς τὴν δόξαν τοῦ πολιτισμοῦ τὰ ἔθνη, τὸ ἀναγκαῖοντα ὁρμητικὸν πᾶσι πᾶσι ἀνθρώποις, πείρα δὲ πολλῶν ἐκτετατημένων ἀπειδείων, ὅτι παντὸς νεωτέρου λαοῦ ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ῥώμη συνέτισεν ἀκριβῶς καὶ δὴ χρόνον ἤμισαν αἱ σπουδαὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Πεισιώτατα κατέδειξε τοῦτο ὁ πολὺς Βιλλὰμ-μὸντ, ὡς ἄλλοτε ποτε εἶπομεν ἐν τῷ Ἀγῶνι καὶ ὡς θὰ εἰπώμεν, καθ' ἃ ἐπιζόμεν, μετ' ὀλίγον ἀντιγράφοντες τοὺς λόγους τοῦ σφωτάτου τούτου ἀνδρὸς τῆς Γερμανίας.

Τῶν πρακτικῶν λεγομένων τούτων τάσεων διὰ τῆς συνήθους ταχύτητος, μετ' ἧς μεταδίδονται παρ' ἀνθρώπων αἱ ἠθικαὶ νόμοι, τὰ σπέρματα ἤρχισαν βλαστάνοντα καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἱσταμένου ἔτους ὑπεβλήθη εἰς τὴν γαλλικὴν βουλὴν νομοσχέδιον ἀποσκοποῦν ἐἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ὥρων τῆς διδασκαλίας τῶν ἑλληνικῶν. Κατὰ τὸν ἐκ τούτου κινδύνον δ' ἐν Παρισίοις σύλλογος πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν κατ' ἐκτετατὴν ἐπιτροπὴν, ἡ μὲν ἦσαν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν Γάλλων λογίων, ἡρκετ' ὅτι νὰ ἀναφῶμεν μετὰ τῶν αὐτῶν τὰ ὀνόματα τῶν Bréal, τῶν ἀδελφῶν Croiset, τοῦ Eichthal, τοῦ Girard, τοῦ Houssaye, τοῦ Schlumberger, τοῦ S. Reinach, ὅπως καταδείξωμεν τὸ βῆρος τῶν γυναικῶν, αἵτινες δι' ὑπομνήματος ὑπεβλήθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κατὰ τὸ νομοσχέδιον.

«Μετὰ ζωηρότατης ἀνυσχυίας» γράρουσι μετὰ τῶν ἄλλων αὐτῶν Σύλλογος πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἀποβλέπει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὸ μέλλον καὶ τοῖς ἐνέτοις νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ μέτρον, ὅπερ ἐφαρμοζόμενον ἀπειλεῖ νὰ στερεῖται ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν τὴν πηγὴν τῆς ὑψηλῆς μορφώσεως. Ὑμεῖς αὐτοὶ, Κύριε Ὑπουργέ, διεκνήρυξάτε, ὅτι αἱ σπουδαὶ τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς ἀρχαιότητος προσέδωκεν εἰς τὸ γαλλικὸν πνεῦμα μέτρον, σαφῆναι καὶ χάριν ἀπαράβλητον. Δι' αὐτῆς ἡ ἡμετέρα φιλοστονία, φιλολογία καὶ καλλιτεχνία ἐμπρεστέρα διελαμψαν, δι' αὐτῆς δὲ ἡ ἠθικὴ ἡμῶν ἐπίδρασις ὑπεροχῶς ἡσυχῇ ἐν τῷ κόσμῳ.

Εὐχερὲς ὅμως, Κύριε Ὑπουργέ, πλείστας νὰ ἀναφῶμεν τοιαύτας ὑμῶν ῥήσεις. Ἐν πάσαις διορθώσεσιν καθορίζομεν τὴν ὑμετέραν γνώμην μετὰ διαυγείας ἐκπληκτικῆς καὶ ἀνταποκρινόμενης ὅχι μόνον πρὸς τοὺς πόθους μεγάλου ἀριθμοῦ συναδέλφων ὑμῶν ἐν τῇ Βουλῇ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πόθους πάντων, ὅσοι ἐν Γαλλίᾳ ἐπιμελοῦνται τῶν εὐγενῶν σπουδῶν καὶ τῆς λατρείας τοῦ αἰωνίου κάλλους, οὗ οὐδὲ ποικιλοτάτης μορφῆς ἡ Ἑλλάς παρέχει τὴν εἰκόνα.

Περὶ τοῦ θέματος τούτου, οὗ ἡ ἀκριβὴς κατανόησις ἐνδιέφερε ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους λαοὺς τοῦ κόσμου ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, ὧν ἐκκατημύρια ὅλα, κατὰ τὴν ὥρα τὴν ἐκφράσιν τῶν σοφῶν Γάλλων, λαλοῦμεν τὴν θαυμασίαν πλουσίαν ταύτην γλῶσσαν καὶ ὧν διὰ τούτο αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴν ἐκκατημύριον, περὶ τούτου τοῦ θέματος θαυμάσιον εἰπώμεν πλείονα, ὅταν, σὺν θεῷ, δυναθώμεν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς περὶ αὐτοῦ γνώμας τοῦ μεγίστου τῶν ἑλληνομαθῶν τῆς Γερμανίας Βιλλὰμ-μὸντ.

Αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τοῦτο μὲν διότι εἶναι Ἑλληνας καὶ τὴν θαυμασίαν ἑλληνικὴν μόρφωσιν πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὰ τέκνα τῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὸ ἀξιοδιδάκτονον φαινόμενον, καθ' ὃ ἡ ἑλληνικὴ δημοσιότητα κραυγάζει θριαμβοῦ ἐκπέμπουσα, ὅταν μιν ἡμεῖς καταργούμεν πον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, σιωπῇ, ὅσκιος ἂν βλεπῇ ἄνδρας ἀληθῶς σοφωτάτους τῆς Ἑσπερίας προμαχόντας τῆς σπουδῆς τῆς γλώσσης, ἥτις δὲν

ΕΚΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
 Πρὸς τὸν κ. Ι. Λαμπροδίνην, δικηγόρον
 Ὀδὸς Ἰπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὅροι λειτουργίας τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις ἰταλικοῦ ταχυδρομείου. — Ἐτεροι ἐξ Ἰωαννίνων εἰδήσεις. Δικαστικὸν ἐν Ἀργυροκάστρῳ σκάνδαλον. — Ἐτεροι ἐξ Ἀργυροκάστρου εἰδήσεις. — Δημοσίου εισπράκτορος ἐν Λεσκοβοκίᾳ λήστευσις. — Οἱ κάτοικοι Μητροπόλεως καὶ τὸ αὐτόθι ὡσεὶ πρὸς ἐξοικεῖον. — Φόνος ἐν Τεπελενίῳ. — Οἱ ἐν Κορυτῷ συλληφθέντες Βούλγαροι. — Ὁ Ἀκὴφ βέης.

ΕΝ ΚΕΡΚΙΤΡΑ 31 Αὐγούστου 1902.

Νεαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Μαυροβουνίων μίσους ἡγγέλλονται ἐκ Σκόδρας. Ἐν τῇ παραμεθορίᾳ θέσει Κουτσῇ συνήφθη συμπλοκή μετὰ Μαυροβουνίων καὶ Ἀλβανῶν. Λέγεται ὅτι ἐφρονέθησαν δώδεκα ἐκ τῶν δευτέρων καὶ ἔξ ἐκ τῶν πρώτων, πλὴν τῶν τραυματιῶν. Ὁ γενικὸς διοικητὴς Σκόδρας ἀπέστειλε στρατὸν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Ἰβραήμ βέην πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Ἐκ τοῦ ἀτελευτήτου ὁρμαθοῦ τῶν αἱματηρῶν τούτων γεγονότων εὐκόλως θὰ ἴδυντο τις νὰ προεικασθῇ, οἷα ἦσαν εἶναι τὰ ἀποτελέσματα λύσεως τοιαύτης τοῦ ἀλβανικοῦ ζητήματος, καθ' ἣν τμήματι τῆς βορείου Ἀλβανίας ἦτοίε προσηκουθῇ τῷ Μαυροβουνίῳ.

Ἐξ Ἰωαννίνων μεταδίδουσιν ἡμῖν τὰς ἐπομένους εἰδήσεις.

Κατὰ νεωτέραν διαταγὴν ἐπέτρεψεν ὁ βαλῆς τὴν ἰδρυσιν ἰταλικοῦ ταχυδρομείου ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ πρωτεύουσιν καὶ ἤρξατο μὲν λειτουργοῦν τὸν λόγῳ ταχυδρομείον, ἀλλὰ τοῦκοι χωροφυλάκες, καταπεύοντες λαμβάνουσιν ὑπὸ σημείωσιν τὰ ὀνόματα τῶν κομιστῶν ἐπιστολῶν, οἵτινες ὡς ὑποπτοὶ παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν θεωροῦνται, ἀφοῦ ὅς γινώσκον ὑφίσταται καὶ λειτουργεῖ τουρκικὸν ταχυδρομεῖον.

Πολλοὶ ἐπιβίβηται ζωηρὰ ἐκφράζουσι παράπονα κατὰ τοῦ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων ὑπαλλήλου, ὅστις πολλὰ παρεβάλλει προσκόμματα πρὸς τοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀναχωροῦντας. Τὰ τοιαῦτα παράπονα δὲν εἶναι νέα. Ἀλλ' ὁ γενικὸς διοικητὴς Ἰωαννίνων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ θέσῃ τέρμα ἐπὶ τέλους εἰς τὸ τοιοῦτον ἄτοπον.

Ὁ βαλῆς Ἰωαννίνων εὐρίσκειται εἰς διάστασιν μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ Ἐσάτ-πασᾶ.

Ἀγγέλλεται ἡμῖν ἐξ Ἀργυροκάστρου τὸ ἀκόλουθον δικαστικὸν σκάνδαλον πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὀθωμανικῆς δικαιοσύνης. Οἱ πρὸ δύο περὶ τοῦ ἐτῶν ἀποκτείναντες ἐν τῷ χωρίῳ Λιμποχόβῳ τῆς διπλήσεως Ἀργυροκάστρου τὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ρουτῶν νεανίαν Ντελήφ-ἄχην, δικασθέντες ἐν Βιτωλίοις καὶ καταβαλλόντες τετρακοσίας ὀθωμανικὰς λίρας ὡς δωροδοκίαν ἠθροώθησαν. Σημειώτερον, ὅτι ἡ ἐνοχὴ τῶν κατηγορουμένων ἦτο πασιφανὴς ἀποδεδειγμένη.

Ἄσκει μὴ ἦτοίε ἡ ἐκ τῆς ἀνομιλίας καταστροφὴ τῶν καρπῶν ἐν Ἀργυροκάστρῳ, τῇ πρωτεύουσιν τοῦ Μοντασερίφου ἡρξάτο ἡ ἐπιβολὴ καταναγκαστικῶν ἐράνων παρὰ τῶν πενομένων κατοίκων πρὸς κατασκευὴν νέας γεφύρας.

Ληστρική συμμορία ἐξ ἐπὶ ἀνδρῶν συνέλαβε παρὰ τῷ Λεσκοβοκίῳ τὸν δημόσιον εισπράκτορα Μιχμέτ ἐσένδην, πρὸ οὗ ἀφῆρεσε τὰς ἑξ ἐλόμεναι εἰκοσι ἐπτά λίρας. Ἀποσπασματὰ ἀπεστάλησαν ἐν Λεσκοβοκίῳ καὶ Πριμετῆς πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν.

Οἱ κάτοικοι Μητροπόλεως πληροφορήθησαν ὅτι ἐν τῇ εἰρημνίᾳ πόλει πρόκειται νὰ συσταθῇ ρωσικὸν πορτοφολεῖον, ὡς ὅσον μετέβησαν παρὰ τῷ διμελῶν ἐπὶ τῆς πόλεως αὐτοῦ.

Ἐν Τεπελενίῳ ὁ Δημόσιος Χριστοδούλου ἐφάρμοσε τὸν ὁμασπὴν (δικάσιον) Ἀχμέτ ἄχην, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐξῆναι πρὸς αὐτοῦ χρήματα ἀπὸ τῶν ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς ἤθελε καταγγεῖλαι αὐτὸν ὡς ἐνεχόμενον εἰς ἀλβανικὰ κομιτῆτα.

Ἐκ τῶν ἐν Κορυτῷ συλληφθέντων Βουλγάρων δεκαεπτὰ ἀπεστάλησαν ὑπὸ συνοδείαν λαπτιέδων εἰς Μοναστήριον οἱ δὲ λοιποὶ ἀπελύ

